

донъ е билъ синъ на Осирида, а братъ на Анувий ; които споредъ филолозите на богословието сж били отъ потомството на Иавана синътъ на Ияфета Бит. 10; 4.

Слѣдователно тукъ дава ми единъ очеркъ ; защото неможемъ да изслѣдваме и да изложимъ подробно относително потомството на Александра Великий ; но вѣрвамъ че всякой читателъ на тѣзи книга ще се задоволи за сега съ горѣказанитѣ доказателства отъ вѣрни источники и съ разяснението ни.

Прочее, царъ Александръ бѣше опрѣдѣленъ отъ Бога да разори Персийската държава и на мѣстото ѝ да установи Македонската ; а съ това распространи Гръцката литература и искуствата ѝ. А щомъ се установи на бащиний си тронъ, та първата длъжностъ на Александра бѣше да погрѣби баща си царски, а послѣ да убие виноватитѣ за убийството на Филиппа. Слѣдъ това отиде да воюва Еллада, и доста бѣше сполучливъ.

Но прѣди да трѣгне за Азия, рѣши да утвърди царството си отъ къмъ сѣверъ. И тѣй като воюва противъ разнитѣ дивни племена, та мина Балкантъ и Дунава, а той бѣше първий минувачъ на тѣзи рѣка слѣдъ Дария. И отъ вжтъ Дунава покори единъ народъ нареченъ Гетитѣ, а на връщане съкруши Иллирийцитѣ, за които Стравонъ въ 7 ; 315, казва ни слѣдующето :

„Иллирийцитѣ (Албанцитѣ) съставляватъ единъ варварски народъ, гдѣто не можеш да се намери даже дира, че сж били отъ Пелагическото—фригийско племе; а да знаемъ за нравътъ и начинътъ на живението на този народъ, можеш да се научиш отъ буйнитѣ му разбойнически нападения, които е направилъ още отъ начало по сухо и по море, гдѣто се вижда че е билъ тойзи народъ всякой пжтъ въ това сжщото неуморимъ, дързостенъ, дивъ, непорядоченъ, отмжтителенъ лакомъ за гнусна печалба и т. н. сжщо както сегашнитѣ Ал-